

Tone
Kuntner

Vsi smo tukaj svobodno,
vsak s svojim svetom
za novi svet.

Vsi smo tukaj prehodno,
vsi iz spoznanega
v nespoznano.

Kar storimo, je usodno
za naša življenja
in za naš svet.

NA TRŽNICI Prodajajo zrele plodove zemlje,
ki so v ljubezni zoreli z njimi.

Prišli so iz daljnih, zgodnjih juter,
prišli po dolgih, blatnih poteh.

In vsi imajo zarjo v očeh,
kakrašna zraste v mojih bregeh.

Prodajajo zrele plodove zemlje,
ki so v ljubezni zoreli z njimi.

In, ko prodajajo, — se mi zdi,
kot da prodajajo sebe.

Tu sem se želel le srečati z njimi,
ne trgovati.

Vendar je v meni prečuden sram,
da se ne dam prepoznati.

V GLEDALIŠČU Kaj me je s sončnega polja prignalo
v te slepeče umetne luči?

Saj tudi zemlja drži zrcalo
življenju časa in ljudi.

In vendar, —
bi svoje življenje rad videl:

kakšni so mojega polja klasi,
kaj ustvarja na njih sneti,

kaj mi poleg plevela, osata
še tako življenje duši

in kakšna so moja zrela semena
in koliko je v njih moči.

NA ULICI Hitijo ljudje mimo mene.
Včasih v napoto — stojim.

In kakor druga drevesa,
vsako pomlad zelenim.

Zelenim, rumenim, se osujem
po vsakoletni modi.

Med asfalt in beton postavljen,
se predajam usodi.

Ljudje me skoraj ne vidijo.
Koreninim globoko pod njimi.

Plodove plodim, četudi le zase,
v vejah, visoko nad njimi.

V PARKU Kar nas je tukaj dreves,
trdno in ponosno stojimo.

Z ljudmi, ki vmes se sprehajajo,
strpno in mirno živimo.

Molčimo ob njihovem hrupu.

Morda nas posekajo kmalu,
izrujejo vse korenine,

pretrgajo naše spomine
na divji svobodni les.

NA KONCERTU Lepo pojo violine,
ker tako tenko pojo.

Ne slišim te fine tenčine
s svojim kmečkim ušesom.

Le vidim jo, to lepoto,
v očeh očaranih.

Zrejo zasanjano, tiho.
In jaz jih gledam tih.

Sen in življenje se v večnost
zlivata v njih.

V BARU Vsi veselo pijemo,
ko je zunaj temna noč,

da pred dnem ubijemo
brezup v srcih in nemoč.

Skrijemo se drug v drugem,
drug v drugem se zgubimo.

In je vse še bolj temno,
ko se v jutro napotimo.

V CERKVI Nisem se k ljubemu bogu zatekel,
zatekel sem se k nemočnim ljudem,

ki jih, kot mene, je strah prignal
od hrupa in strupa tega sveta.

Storili smo sami čudež neba,
ko tukaj naenkrat nismo več sami:

pojemo skupaj pesmi srca
in roke si damo neznani.

In ko se vračam po istih stezah,
glej, me ni več tako strah.

V MUZEJU Kakor skriven gost se zdim
v tem hramu zgodovine. —

Ob resnicah davnih dni
vidim naših dni resnico.

Ob odsanjanih življenjih
vidim sanje in življenja
našega sveta.

Ob svobodi davnih dni
vidim naših dni svobodo . . .

In v jutrišnjo usodo
skrivno teče moja kri.

V VLADNI
PALAČI

V vladni palači,
povabljen na slavni sprejem,

sem ob jedači in pijači
nazdravljal vladnim ljudem,

izbranim ljudem, izvoljenim naroda, —
jaz, tega naroda pesnik.

Streznjene glave sem se s proslave
vrnil k svojim ljudem:

čast in ponos in poti svoje slave
sem zatajil, zamolčal vsem.